

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. június 12.
(csütörtök)

Földvári Tibor

A SZENTLÉLEK SZABADSÁGÁBAN

Lekció: 3 Móz 14,1-11

Alapige: 3 Móz 14,1-11

Azután így szólt az ÚR Mózeshez: Ez legyen a leprás ember törvénye megtisztulásának napján. Vigyék a paphoz. A pap pedig menjen ki a táboron kívülre. Nézze meg a pap, és ha meggyógyult a lepráson a leprás fakadék, akkor parancsolja meg a pap, hogy hozzanak a megtisztulandó emberért két élő, tiszta madarat, cédrusfát, karmazsint és izsópot. Azután parancsolja meg a pap, hogy az egyik madarat öljék meg cserépedényben, forrásvíz fölött. Vegye az élő madarat és a cédrusfát, a karmazsint és az izsópot, és mártsa be azokat és az élő madarat a megölt madár vérébe a forrásvíz fölött. Hintse meg a leprából megtisztulandó embert hétszer, és ítélje tisztának. Az élő madarat pedig bocsássa szabadon a mezőn. Azután a megtisztulandó ember mossa ki ruháit, borotválja le minden szőrét, és mosakodjék meg vízben, és tiszta lesz. Így menjen be azután a táborba, de a sátrán kívül maradjon hét napig. A hetedik napon pedig borotválja le minden szőrét. A haját, szakállát, szemöldökét és minden egyéb szőrét borotválja le, mossa ki ruháit, mossa meg a testét vízben, és tiszta lesz. A nyolcadik napon pedig vegyen két ép bárányt meg egy egyesztendő ép nőstény bárányt és háromtized véka olajjal kevert finomlisztet ételáldozatul és egy lóg olajat. A pap pedig, aki a tisztítást végzi, állítsa a megtisztulandó embert ezekkel együtt az ÚR elé, a gyülekezet sátrának bejáratához.

Imádkozzunk!

Imádunk és magasztalunk téged, mennyei Atyánk, mert Szentlelked által itt vagy, jelen vagy és az Úr Jézusról szóló evangélium a Szentírás szavain keresztül még mindig hangzik, még mindig tart a kegyelmi idő a téged nem ismerők megismerhetnek, felismerhetnek Jézus Krisztusban. Áldunk, hogy minden

igei alkalmon az ő halálára és feltámadására nemcsak emlékezhetünk, hanem újra meg újra megvallhatjuk: ez jelenti számunkra, nekünk bűnösöknek a szabadítást, a megtartatást.

És köszönjük, Urunk, hogy énekelhettük azt is most: tölts be Szentlelkeddel minden földi gyermeked. Köszönjük, Urunk, hogy a Szentlélek itt van, köszönjük pünkösd ünnepének az örömhírét, amiről hallhattunk is az igehirdetésben, a te üdvtörténeti hatalmas tetted valóságát. És köszönjük azt is, Urunk, hogy a mai napon is tapasztalhattuk a Lélek erejét, munkáját.

Te tudod, hogy a meleg miatt vagy a fárasztó munka miatt melyikünk fáradt el talán testiekben, kérünk, hogy a gyülekezet közösségében hadd tudjon megpihenni. Szabadíts meg bennünket attól, ha bármelyikünk lelkileg is elfáradt volna, megfáradt volna.

Kérünk téged arra, emelj föl mindannyiunkat önmagadhoz most. Szólíts meg bennünket személyesen és mint közösséget is, Urunk, Jézus érdeméért.

Ámen.

Igehirdetés

Pünkösd ünnepén ez a történet volt előttünk református kalauzunk szerint. A poklos ember – vagy ahogy hallottuk az új Károli-fordításban –, a leprás ember megtisztulásának a törvényleírása. Ha emlékszünk, magának a poklos vagy leprás betegségnek, akár a ruhán, akár a házon való leírása is elég hosszú szakaszon keresztül történt a 13. részben. És ha folytattam volna a felolvasást, sok-sok versen keresztül láttuk volna, hogy a szent sátorban azután hogyan folytatódott ennek a bizonyos istentiszteleti megtisztulási szertartásnak a menete.

Amikor olvastam én is a csendességben, és láttam, hogy ebben a történetben itt az elején van erről a bizonyos madarokról, illetve egy madárról szó, amelyiket szabadon engednek a mezőn, akkor azonnal eszembe jutott – pünkösd ünnepe miatt is –, amit a köszöntésben hallhattunk: az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. Számomra személyes üzenetté is lett ennek a történetnek ez a fajta bátorító üzenete mindenképpen, és nagyon hálás vagyok Istennek a pünkösdi örömhírért, hogy az Úr Lelke a szabadság lelke.

Ennek a szabadságnak már az Ószövetségben is ott volt a jellege, meg nyilvánulása, és éppen egy ilyen súlyos testi betegségben szenvedő ember számára is. A poklos vagy bőrbetegségben szenvedő ember tisztulásának a törvénye bemutatja tehát, hogy hogyan lehetett valaki ilyen betegségben szenvedő, akár hosszú éveken át is talán, de aztán ha eljött a tisztulás ideje, mert az Úr kegyelméből megtisztult, megtisztulhatott – és gondoljunk arra, hogyha a lepra az a halálos leprabetegséget jelentette, akkor aztán különösen nagy csodája volt Istennek –, és utána megtörtént az a procedúra, amiről itt a Mózes 3. könyvében halljuk, hogy az Úr szavaképpen Mózes el kellett, hogy mondjon ott a népnek is. És ennek a procedúrának a legelején hallottuk tehát, hogy két madár is szerepelt, az egyik az elpusztult, a másik pedig szabadon lett engedve.

Sokan tartanak itt Budapesten madarakat kalitkában otthon, és az olyan megnyugtató meg szép, kedves – főleg, ha beszél is a madár –, de azért azt

gondolom, hogy egyetértenek a testvérek abban, hogy a szabadság gondolata, az nem egy kalitkában levő madár képében van előttünk, hanem épp fordítva, amikor nincs kalitkában a madár, hanem repülhet, szárnyalhat, csivitel, talán a fészket építi vagy éppen a fészkében pihen. És olyankor úgy, mikor így tapasztaljuk a madaraknak a létét, életét, akkor az ember lelke is egy kicsit felvidul. Ahogy kirándultunk a Salamon ificsapattal pár napja, olyan jó volt az erdőben hallani a madarak csivitelését is. Jó volt pihenni, sétálni, kirándulni, és jó volt átélni ezt a szabadságot.

És számomra valóban ez lett nagyon fontos és egy kicsit megdöbbenő is a történetben, hogy mi célból lett ez a madár szabadon engedve? Emlékszünk, hogy a Mózes 3. könyvében is a maga egészében, de néha apró részletekre nézve is mindig van lelki üzenete a törvényleírásnak. A történetet olvasva is látszódott egyből, hogy itt még nem is a szent sátorban vagyunk. Még a táboron kívül, ahova a betegség miatt került ez a személy. Tehát még mielőtt bármilyen áldozati szertartás végbement volna a szent sátorban az Úr népe közösségében, a legszentebb helyen, az Úr jelenlétében, már előtte is valamit Isten mégis kijelentett, ami jelezte a gyógyulás valóságát, a szabadságnak a megélését.

Úgyhogy ezt a törvényt röviden elemezzük, ennek az egyszerű mozzanatnak a fényében, azután néhány jellemzőt mondok a lelki üzenetre nézve, hogy a szabadon engedett madár történeti leírása itt a mózesi törvényben nekünk, újszövetségi hívőknek milyen bátorító lelki üzenetet hordoz.

Fontos tehát, hogy a bőrbetegség lehetett halálos is. Ezt lepraként ismerjük, de lehetett egyszerű néhány napig tartó bőrbetegség is, olvashattuk a 13. részben. Ami azonban mégis ennek a fajta betegségnek a súlyosságát jelezte – akkor is ha halálos volt, akkor is, ha nem –, hogy kizárták az Isten népe közösségéből az ilyen betegségben szenvedőt. Ha arra gondolunk, hogy – úgy tudom – a László kórházban van olyan osztály, ahol ha valaki olyan betegségben szenved, fertőző betegségben, akkor őt is elzárják ma is. De az egész törvényleírásból látszik, hogy itt nem csupán a fertőzés miatt volt, fertőzés veszélye miatt volt ez az elzárás, kizárás a közösségből, hanem sokkal inkább a lelki üzenete, jelentése miatt.

Nemcsak az Úr sátorába nem tehetette be a lábát az ilyen betegségben szenvedő, hanem az Úr népe között sem lehetett, amely szent nép, mert a pusztai vándorlás során az a sáortábor a jelenlétével is igazolta, hogy itt van Isten közöttünk, szentek vagyunk, szent a hely, ahol vagyunk, tartózkodunk, akkor is, ha vonultak, akkor is, ha letelepedtek. És ebben a szent helyben – és most gondoljuk át, hogy rengeteg sátor volt ott, a szent sátor a közepén –, ebben a szent környezetben nem vehetett részt az ilyen betegségben szenvedő. Nem lehetett ott a családjával sem. És gondoljuk végig, hogyha hónapokon vagy éveken át volt valaki beteg, ha éppen halálos leprabetegség volt és akkor ott halt meg a táboron kívül a legrosszabb esetben. Tehát jelezte a fertőzésveszélyen túl sokkal inkább azt ennek a betegségnek a súlyossága, hogy nem lehetek ott a szent nép között, nem lehetek az Úr közelében.

Emlékszünk, hogy még Jézus idejében is az volt a gondolkodás – vagy ha Jób történetére gondolunk –, hogy biztos vétkezett és azért bünteti Isten ilyen betegséggel, akkor is, ha csak pár napig tartó. De a törvényből látszik, hogy ez nem a bűn büntetése volt. A bűneset utáni állapot következménye természetesen a betegség, de egyszerűen valaki elkapta – akkor is, ha lepra volt, halálos leprabetegség –, akkor azonnal vonatkozott rá ez a törvényi rendelkezés.

Vannak persze olyan történetek, ahol az Úr büntetése a poklosság, a lepra. Emlékszünk, Mózes nővére, Mirjám Áront is maga mellé tudva Mózesrel szemben, és Mózes ellenében beszélnek, ők akarnak vezetők lenni, úgy látszik, és Mirjám is egy hétig ki kell, hogy menjen a táborból, mert az Úr büntetése-képpen leprás lesz.

A törvényi rendelkezés és az egész szentírási kijelentés, tehát az újszövetségi kijelentés fényében is elmondható ugyanakkor, hogy a betegség maga jelképes is volt, jelképezett valamit. Fontos lelki valóságot és igazságot. Például nem volt véletlen, hogy majd a szent sátorban bűnért való áldozatot is, aztán egészen égő áldozatot is, meg ételáldozatot is be kellett mutatni. Pedig nem volt különleges bűne annak, aki ki lett közösítve ilyen értelemben a táborból a betegsége miatt, de mégis jelezni kellett, hogy valami nincs rendben a testi baj miatt, és az ember lelki valóságára nézve is mutatni kell az Úr jelenlétében a bűnnek az erejét és a súlyát.

Ami az üzenetben fontos most már, hogy igazából tehát nem lehet szent. Hiába Izrael népe tagja, nem lehet ott a szent nép között. Tehát nem lehet szent, az Úrhoz tartozó. Nem tiszta. Tisztátalan pedig nem lehet az Úr közelében. És ez akkor is így volt, hogyha a 16. részben olvastuk, hogy az évenkénti nagy engesztelő ünnepen az Úr kijelentette, hogy minden bűntől megtisztultok. Áron főpap egy évben egyszer mehetett be a szentek szentjébe, és ez az áldozati szertartás, ez vonatkozott a betegekre is a nép között természetesen. De ha valaki egy ilyen betegségben volt, mégis a lelki háttere ez volt tehát, hogy nem lehet tiszta és szent, nem szabad. Nem élhet szabadon a családjával ott a sátor-táborban, nem mehet szabadon az Úr sátorába, pedig lehet, hogy nagyon komoly hívő ember volt. Gondoljunk arra, hogyha Jób ebben az időben élt volna, hogy ő szerette az Urat és tisztelte, de amikor ő is elkapta azt a bőrbetegséget, a barátai azt gondolták, hogy biztos azért, mert vétkeztél. Jób sem mehetett volna be – ha akkor élt volna – az Úr sátorába.

És az Újszövetség fényében is látszik a törvényi rendelkezésből, hogy a szabadság hiánya, a tisztaság hiánya, a szentségben való tisztátalanság, az Úrhoz tartozásban való probléma megnyilvánulása a szó lelki értelmében is. Akkor gondoljunk arra, amikor – mondjuk – egy gyülekezetben valaki annyira megáلتalkodott lesz, pedig az Úr Jézus szavai szerint kezdtük inteni, először egy személyben, aztán tanúk jelenlétében, aztán a gyülekezet közössége is a vétek miatt megint valakit, lelki testvért, de megáلتalkodott abban, amit tesz, és akkor a gyülekezet valamit kell, hogy kezdjen az ilyen hívővel. Vagy gondoljunk arra, amikor hívő emberek házasságában is valamelyik félnek a megáلتalkodottsága miatt nagy baj történik. Megromlik az emberi kapcsolat a családon

belül, a házasságon belül is, pedig hívő emberek, hívő család. Szentek, mert az Úréi újszövetségi kijelentés fényében, de valami nagy baj van. Valami lelki fertőzés – most hadd mondjam így –, valami, ami a Szentlélektől kapott szabadsággal szemben munkálkodik abban a hívő emberben.

Gondoljunk arra, amikor Pál apostol maga is ott a Római levél 7. részében olyan keserves fájdalommal mondja ki ezt a mondatot: „ó, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” Ott arról beszél Pál, hogy én tudom, hogy szabad vagyok a bűn uralmától (Római levél 6. része), a 7. rész: de a bűn jelenléte ott van az életemben. És annyira ott van, hogy mintha egy törvény lenne belül: nem azt teszem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem. Ezt látom magamon. Pált azért nem kellett kiközösíteni a gyülekezetből, mert ő elismerte, hogy én ilyen vagyok, és ezt meg is vallotta. És ha a gyülekezetben történt valami, amit ő tett, azt a gyülekezetben is elmondta őszintén. A Római levél 7. részét olvassuk el esetleg újra majd. Ó, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg? Pedig tudta ő is, hogy szabad vagyok (Római levél 8. része). Szabad vagyok, hiszen Isten Lelke megszabadított. Én az Úré vagyok, szent vagyok. És mégis a bűn miatt lelki módon átéli ennek a szabadságnak a gyengeségét. Nem vagyok igazán szabad, úgy érzem. És kesereg.

Az ószövetségi törvénykezésből látjuk tehát és az újszövetségi kijelentés fényében, hogy amikor nem testi, hanem lelki értelemben átérzi, átéli valaki hívőként ezt a fajta betegséget, az a szabadság hiánya, az Úrtól kapott szabadság, öröm, boldogság hiánya, és ez nemcsak őt bánthatja, hanem az ő megállapodottsága vagy megkötözöttsége, megint hatalmába keríti valami hamisság és bűn, az árt másoknak is és az egész gyülekezetet veszélyeztetheti. Hadd említsem meg az 1. Korinthusi levél 5. részét, ahol Pál apostol nagyon keményen számon kéri a korinthusiakat, hogy hogyan meritek megtérni magatok közt azt a fajta hívő embert, aki olyan súlyos bűnt követ el, amelyet.

Amiket most elmondtam, azért kellett, hogy annál inkább érezzük a 14. résznek az örömhírét. Hogy kicsoda ajándék, amikor valaki megtisztul és tiszta lesz. Ami nagyon megragadott, hogy a 13. részben, ahol leírja, hogy a poklosságnak az emberen, ruhán és a házon milyen jellemzői vannak és hogy lehet megállapítani, utána a 14.-ben folytatja, hogy hogyan lehet megtisztulni, akkor így kezdi a kijelentés: szóla ismét az Úr Mózesnek mondván. Tehát az Úr nem csak azt mondja el, hogy mi a baj, hanem azt is elmondja, hogy abban a bajban én milyen szabadítást készítetek. És ehhez az Úrnak szólni kell. Nem azt mondja, hogy találjátok ki. Eddig is már annyi mindent elmondtam, következtesse ki. Nem. A hívő népnek is, a hívő közösségnek is nyilvánvalóan tanítást kell kapnia az Úrtól. Ez már önmagában örömhír.

Aztán az örömhír folytatódik, mikor arról van szó, hogy ez a beteg már érezte magán és látta magán, a testén látta, hogy már nincs ott a betegség. Gondoljunk bele, hogyha a halálos leprabetegség kórja szűnt meg a testén. És akkor kezdődik el az örömhír kifejtése, hogy akkor mit is kell tenni, amikor valaki, az Úr népe ilyen kiközösített tagja egyszer csak átérzi, átéli, hogy én tiszta lettem, megtisztultam. Ő már ennek örülhet. És akkor kellett neki a táboron kívül

valakinek szólni, hogy hívjátok a papot, hogy megállapíthassa, hogy megtörtént a csoda.

Ami fontos, hogy az ő gyógyulása is az Isten igéje fényében látszódjon. A betegségét is, a baját is az Isten igéje fényében kell leleplezni. És ha a lelki üzenetre gondolunk: amíg valaki akár magán vagy már a kapcsolataiban is egy csomó bajt okoz, de nem látja be, az lesz megáldalkodott. De ha egyszer Isten igéje leleplezi, hogy nem vagy szabad – lásd Pál mondja: ó, én nyomorult ember –, mihelyt Isten igéje fényében látja magát bűnösnek, látja magát szabadulásra szoruló kegyelmet nyert bűnösnek, akkor máris gyógyulhat. Tehát az embernek szólni kellett a papnak, mert a pap feladata volt annak a kimondása, hogy tiszta. Ha pedig tiszta, akkor ezt a tisztaságot ezzel a bizonyos szertartási cselekvéssel, cselekménnyel végig kellett vinni.

Már a táboron kívül Isten valamit ki akart jelenteni az embernek is, a papnak is, meg a népnek is. Aztán szó lett arról, hogy a bűnért való áldozat, az égő áldozat, az ételáldozat hogyan legyen megáldozva. Sok mindenről szó van, hogy a sátorban a nyolcadik napon majd mit kell csinálni, de előtte már, mielőtt még bemehetett volna vissza a táborba, a sátoztáborba, az Úr valamit kijelentett, hogy ott is tenni kell dolgokat, amelyek jelzik az ő tisztulásának, az ő élete megújulásának, meggyógyulásának az örömét.

Itt van szó erről a bizonyos szimbolikus tettről, hogy hozzon két tiszta, élő madarat, és az élő madárnál nem annyira arról van szó, hogy él a madár, repül, hanem az élő szó itt inkább azt akarja erősíteni, hogy teljes, ép, egészséges. Kifejezi azt, hogy nincs benne semmi betegség. A tiszta pedig, hogy tiszta állat. Emlékszünk, az Ószövetségben vannak tiszta és tisztátalan állatok. Tehát két tiszta, élő madár, valószínűleg valamilyen kismadár, és az egyiket meg kellett ölni, mert ki kellett, hogy folyjon a vére forrásvíz fölött. A forrásvíz, az élő víz, azaz vagy kútból, amit forrás táplált vagy folyóvízből kellett kimerni azt a vizet, és akkor a madárnak a vérét beleengedni egy edénybe, amelyikben ott van a víz. Aztán azokat a bizonyos anyagokat és a másik madarat, az életben hagyott madarat belemártani ebbe a véres vízbe, és aztán hallottuk a leírásban, hogy mit kell tenni a megtisztult beteg iránt, beteg felé. S ami hangsúlyos most, hogy aztán a madarat, az élő madarat engedjék szabadon a mezőn. Szabadon kell engedni. Bocsássa el az élő madarat.

Kétféle értelemben is értelmezhető ennek a két madárnak az esete. És főleg az elengedett, szabadon bocsátott madár. Vannak, akik arra utalnak, hogy a nagy engesztelő ünnepen – említettem, a 16. részben olvashattuk –, a nagy engesztelő ünnepen is Áronnak a feladata volt, hogy az egyik állatot feláldozni az Úrnak – amiből a magyarban a bűnbak kifejezésünk is származik –, a bakra vagy kosra pedig rátette Áron a kezét, megvallotta a nép bűnét, aztán azt az állatot a pusztába kellett küldeni. Így olvastuk a Károliban, hogy Azázelnek. Az az állat a pusztában elpusztult, de azt jelképezte, hogy elvitte magával mindazt a bűnt, hamisságot, amit megvallott a főpap a kezét rátéve. Vannak tehát magyarázók, akik azt mondják, hogy lehet, hogy ez a jelentés van az élő madár elvesztésében, ő is megy a mezőre, a pusztába vissza, elviszi a betegséget, elviszi

– hadd mondjam így most – azt a halált, amit a halálos betegség a szó szoros értelmében is jelenthetett, hiszen megtisztult, már nem beteg, nem halálos beteg. Tehát elviszi, nincs többé szó bajról, betegségről.

Nekem kifejezőbb a másik jelentés lehetőség. Fontos megjegyezni, hogy ez a másik tartalmazza az elsőt is. Ebben az esetben pedig a madár szabadon engedése, ahogy az a fordításban is benne van – szabadon –, hordozza azt, hogy az élő madár eleresztetik, elrepülhet, visszamehet a fészkéhez, visszamehet a többi madárhoz, hogyha mondjuk verébről van szó. A lényeg, hogy élhet, szabadon élhet, élhet tovább ott, ahol addig is élt és szabad. Ebbe a jelentésbe ugyanúgy belefér számomra az is, és jelképezheti, hogy mivel belemártották abba a másik madár vérébe, hogy a másik madár elpusztult és ez a madár elviszi azt, ami negatív a megtisztult ember számára. De a hangsúly inkább a szabadságon van. Bármikor, amikor az ilyen megtisztult beteg látott madarat a pusztai vándorlás során, akkor eszébe juthatott, hogy mikor beteg voltam, az Úr táborán kívül, de most már meggyógyultam, szabad vagyok, az Úrral és az egymással való szeretetközösségben.

Hogy itt az életről van szó és az új életről, a megtisztult új életről, az abban is fontos nekem, hogy a szent sátorban való szertartási rendben nem csupán áldozatot kellett bemutatni, hanem ugyanúgy, ahogy a főpap és a papok felszentelésénél vérrel és olajjal ennek a megtisztult betegnek a jobb fülcimpáját, jobb hüvelykujját, illetve a jobb nagy lába ujját bekenték. Tehát a főpap és a papok is ugyanezt élték át a felszenteléskor, itt pedig a meggyógyult beteg élte át ezt. A vér és az olaj. Benne van az áldozat gondolata, és benne van az Úrnak szentelt élet gondolata.

Ha nem lehetett a táborban, nem lehetett az Úr közelében a betegsége idején, a meggyógyulásakor Isten nemcsak azt akarta jelképezni a szent satori szertartásban számára, hogy meggyógyultál, hanem hogy visszakerültél a velem és a néppel való közösségbe. Ez a nép pedig papok birodalma, szent nép – mondta Isten már a Sínai hegynél, ahogy megérkeztek. Megígérte, hogy én mindig veletek leszek, és nem akármilyen formában leszek az én népem. Ti szövetséges nép lesztek, szent papság. A főpap és a papi tisztséget gyakorló lévíták, Áron fiai, ők ezt jelképezték. Az Újszövetségben az egyetemes papság elveként papok birodalma és szent nép. Ami tehát a sátorban történt, ott az áldozati szertartás és az Úrnak szentelt élet kimutatása, de ezt megelőzően már a madár szabadon bocsátása, illetve a másik madár halála jelképezte, hogy az Úr fel szabadította azt a beteget, megtisztult. Ő tiszta volt akkor is már, hiszen azért szólhatott a papnak, hogy hívjátok a papot, mert megtisztultam, és mondja ki. De nemcsak a test tisztaságát akarta Isten megerősíteni, hanem mindabból, amit eddig elmondtunk, látszik, hogy a lelke számára is.

Neki lelkileg is meg kellett erősödnie abban, hogy én most már nem vagyok beteg testileg sem. Lelkileg nem volt beteg, mert nem feltétlenül kellett bűnnek történnie, ahogy elmondtam, de abban az értelemben mégis nagy baj volt, hogy nem lehetek az Úr közelében, nem lehetek a családommal, nem lehetek a szent nép között. Ez azért probléma. Tehát a szó lelki értelmében, ilyen értelem-

ben az Úr meg akarta erősíteni, hogy most már nagyon is itt vagy, az enyém vagy, a néphez tartozol. Gondoljunk bele, hogy ha családfő volt így, vagy egy családanya, vagy egy gyermek, vagy egy fiatal, hát micsoda örömmel mehetett utána a családdal együtt mindig a szent sátorba. Jöhet az Úr közelébe. Az az öröm lehetett benne, meg az Isten népe életében, amely örömről a Római levél 8. részében olvasunk is. – Ha nem lett volna ez az igei gondolat, akkor én valószínű a mai napi újszövetségi igeszakaszról beszélnék most – Hogy az Úr szeretetétől semmi el nem szakíthat, de a Római levél 8. része egésze annyira azt a szabadságot, azt az örömet, boldogságot hirdeti meg, amiről ez a törvény is utal éppen ebben a madár szabadon engedésében. Szabad mint a madár – mondhatnám így is.

Ezt a fajta megtisztult, szabad életet az újszövetségi kijelentés így mondja: Isten Lelke által élt, Isten Lelke által vezetett élet. Ezért fontos a kapcsolat, és ezért jutott eszembe: ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. A bűnös ember, ha még nem ismeri az Úr Jézust, rabja a bűnnek. A csoda, hogy Isten Lelke által, amikor a bűnös megragadja a kegyelmet, megtalálja őt a kegyelem – a pünkösdi csoda ezt hirdeti: itt van a Szentlélek –, a bűnös kegyelmet nyert bűnös lesz, szabad lesz, most már nem uralkodik a bűn. De a hívő ember is válhat megint valamilyen értelemben olyan állapotúvá, ahol az látszik, mintha nem lennék szabad, mintha megint úrrá lenne rajtam valami más, valami, ami fertőz, nemcsak engem, hanem másokat is a szó lelki értelmében, amikről beszéltem.

De a Római levél 8. része is, amikor beszél Isten Lelkéről, akkor ezt a titkot mondja el, hogy az Úr Lelke által mi Krisztusban vagyunk, illetve Krisztus tibennetek, mondja a 10. versben. Krisztusban lenni: ránk néz az Atya, ránk néz az Isten, és úgy lát, mint az ő egyszülött Fiát, mert Krisztusban vagyunk. Bűnbocsánatot nyertek, szabadítást nyertek. A Krisztus tibennetek pedig azt hirdeti, hogy látszik is az életünkön, hogy kik vagyunk: szentek, az Úréi, a krisztusiak. Isten Lelke által, hit által mi úgy élünk, ahogy Jézus is élt. Szentek vagyunk, mint közösség is ezt a szentséget éljük meg, szabadok vagyunk. És az a fontos nekem, hogy amikor Pál fájdalmasan mondta: „ó, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg”, mert ott van a bűn az életemben és már megint elbuktam, akkor jön a 8. részben a válasz, illetve már a 7. rész végén is: „de hálát adok az én Istenemnek, a mi Urunk Jézus Krisztus”. Az ő személye, mindaz, aki ő nekem, ő az én szabadítóm. És a 8. részben kifejti tovább, hogy ez mit is jelent a gyakorlatban. Most olvashattuk.

Itt a Mózes 3. könyvében a lelki üzenetben az újszövetségi kijelentés fényében is hadd mondjam így tehát, ezt a szabadságot hirdeti és ennek a szabadságnak a bátorítását hirdeti az ószövetségi kijelentés. Gondoljunk arra először, hogy ezt az ószövetségi kijelentést fontosnak tartotta és tartatta maga Jézus is, amikor meggyógyította a leprást. Emlékszünk, hogy mondta neki a leprás, Lukács evangéliumából tudjuk, hogy a leprabetegség elhatalmasodott rajta, tehát valószínű már utolsó stádiumban volt, nem sok volt már hátra az életből számára: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem. És emlékszünk, hogy Jézus

mit csinált? Mielőtt még kimondta volna, hogy akarom, tisztulj meg, Márk evangélista írja le, hogy Jézus megérinti, de azért érintette meg, mert előtte meg megszánta. Könyörületességre indult rajta az Úr Jézus, megérintette és azt mondta: akarom, tisztulj meg. Aztán elküldi őt, hogy menj a papokhoz, hogy teljesíthesd azt a törvényt, amiről itt a Mózes 3. könyve 14. része ír.

Jézus tehát egyrészt abban az időben, amikor ő élt a földön, komolyan veszi az Úr törvényét, de ahogy ő maga mondta, beteljesíti, ő lesz az a szabadító, akire az áldozati szertartások mutattak, illetve ő az a szabadító, a szabadságot adó annak a leprásnak is, akinek azt mondja: akarom, tisztulj meg. Azután, amikor a templom elpusztult, már nem is lehetett többé bemutatni semmilyen formában ezt az áldozati szertartási rítust, de nem is kellett. Ilyen egyszerű, azt mondja Jézus: akarom, tisztulj meg, és tiszta vagyok. De az újszövetségi kijelentés fényében tudjuk, hogy mit jelent ez a tisztaság, micsoda öröm, micsoda szabadság.

Az a kérdés, testvérek, hogy amikor Pál is küzdött ezzel, hogy „ó, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg”, vagy amikor ma is küzdünk azzal, hogy már megint hogy elbuktam, vagy hogy tudja magát olyan megáldalkodottan megkeményíteni a lelki testvérem, miért nem hallgat az intésre, szinte sírva kérjük, hogy változtass, mert tönkre megy az életed, a családot, de valahogy annyira hatalmába kerítette a bűn, pedig az Úré. A bűn uralmától szabad, de valamiért mégis mintha nem lenne szabad. Ez a törvény azt hirdeti, Jézus akarja a gyógyítást. Ő szabadságra hívott el.

Csak hogy a Galata levélben mondja az apostol: vigyázzunk, hogy a szabadság nehogy ürügy legyen a testnek. Ti szabadságra hívatatok, atyámfiak, csak hogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek. Sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak. Meg azt is mondja ott az 5. részben, hogy abban a szabadságban, amire Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg magatokat ismét szolgálásnak igájával. Ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság – ez pedig a Korinthusi 2. levél 3. részében. A Galata levél olyanoknak szól, akik a törvénykezésbe akartak visszamenni, a Korinthusi levél pedig olyanoknak szól, ahol nagyon sok bűnös, az Úr szabadságában nem élő hívó testvér volt. Fegyelmezni is kellett őket. De mindkét gyülekezethez az apostol a szabadságot, az Úr Lelke szabadítását hirdeti.

Jézus tehát akarja a tisztulást, a gyógyítást, a szabadulást. És testvérek, ez az ige azt hirdeti, ha tehát ő megszabadított, és én ebben a szabadságban élek, akkor senkinek nincs joga azt mondani: no, azért biztos, hogy szabad vagy? A szabadság azt jelenti, az élő madár elengedésével – most hadd mondjam újra a lehetséges jelentést –, elvitte a betegséget. A nagy engesztelő áldozati bűnbakra gondolva a főpap azt a procedúrát végrehajtotta, azaz Jézus egyetlen áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszenteltek.

Nem vagyok – ilyen értelemben – bűnös. Helyreállhat az élet, helyreállhat a házasság, megint lehet bizalom. A családi élet is megnyugodhat, lehet békeség, mert az Úr szabadítása végbe ment. És nem kell rettegni, hogy jaj, de mi lesz, ha megint elkezd, mi lesz, ha megint meggyengül és beleesik valamibe?

A SZENTLÉLEK SZABADSÁGÁBAN

Ez a szabadon engedés azt hirdeti, az Úr szabadítása teljes. Nem kell félni attól, hogy jaj, mi lesz ha... Nézzünk az Úrra, aki megszabadított.

Hányszor történt tényleg ez, hogy hívő párok eljutottak csendeshétre vagy egyszerűen az Isten igéjét hallgatták és a vétkező megbánta őszintén, szívből és helyreállt, és azóta nincs baj, hála az Úrnak. Mert a bűn szégyenét, az ítéletet, a bajt, az Úr magára vette. És ha az Urat látjuk, akiben vagyunk és aki bennünk, akkor ezt a szabadságot éljük meg. Amikor mégis van bukás, lásd Pál apostol is hányszor bukott. Emlékszünk, Jézus mit mondott, hogy hányszor kell megbocsátani a testvérnek, ha esetleg ugyanabban megbánt? Még hétszer is? És akkor Jézus egy kicsit többet mond. Az a nehéz, ha ugyanabban bánt meg. De Jézus azt mondja, megbocsátani. Azért, mert ő is megbocsátott. Mert a Jézus szabadítása, az helyreállítja nemcsak az Úrral való közösséget, hanem az egymással való közösséget is.

Péter is ebből élt, de aztán mégis nagyot bukott, amikor fölállt a zsidó keresztyének megérkezése miatt a pogány keresztyének asztalától. És ott Pál nagyon nagy szeretettel, kemény szeretettel, de helyre teszi Pétert. Ez a Galata levélben van, 2. rész. Az 5. részben a szabadság. Péter, a nagy Péter, akit az Úr hányszor meggyőzött már, hogy a pogányok is szentek, otthagya a pogány keresztyén testvéreket, mert szégyellte őket a zsidó keresztyének miatt, mert mit gondolnak, hiszen ők zsidók, noha keresztyének már, de hát én tudom, hogy mit tanultunk gyerekkorunk óta, és hát a hagyomány, és hogy néz ki, hogy én a pogányokkal ülök egy asztalnál... És Pál apostol helyre teszi Pétert. És azt hirdeti meg, hogy amit hirdetsz, azt jó lenne meg is élni. Ha szabadok vagyunk, akkor ne kössön már megint a régi hamis elgondolás. Mert ez a szabadság az Úr Lelkének a munkája Jézus Krisztus által.

Hogyan éljük meg azt, amikor elbukunk? Lehet, hogy ugyanabban. Mit kell tenni nekem, hogy végre ne bukjak el? Nem. Az ige azt mondja, mit tett Jézus azért, hogy ne kelljen elbuknunk, és mit tesz a Szentlélek, hogy szabadok lehessünk. A hit azt jelenti, hogy én hiszem, hogy az Úr megtett mindent ezért, bízom abban, aki velem van, aki által élhetek az Úrral közösségben és egymással, és az Úr megtart. Mert szabad. A madarat szabadon engedték.

Ebben az is benne van, hogy el kell fogadni magamat akkor is, amikor lehet, hogy én szeretném, ha nem olyan lennék, amilyen vagyok, hanem olyan lennék, mint az a másik hívő testvér. Ő sokkal szentebb, ő sokkal odaadottabb. Hasonlíthatjuk egymáshoz is magunkat, ez az ige azt mondja, hogy az Úr közösségében, az Úrral való közösségben, az egymással való közösségben az a kérdés, hogy az Úr kinek mond és kinek lát. Te tiszta vagy, te az enyém vagy, te szent vagy. És lehet, hogy a betegség vagy az idősödés vagy a fiatal hívő élet dolgai miatt még nem vagyok olyan, mint az a másik talán, de az nem probléma, hiszen az Úr szabadítása teljes. Fogadjam el magam annak, akinek az Úr tart, lát, mond, és akivé az Úr formált, meg formál ezután is. Megint hadd mondjam ki: Pál „ó, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg” mondatára ez volt a válasz – maga mondta ki –, „hálát adok az én Istenemnek, a mi Urunk Jézus Krisztus”.

Végül az a gondolat, amikor lehet, hogy megfáradunk és elfáradunk, mert szeretnénk sokkal szentebbek lenni, tisztábbak, úgy szeretnénk nem elesni és mégis elesünk, mert harc a hívó élet. Vagy úgy szeretnénk, hogyha az a másik testvér, akit talán már intettünk is, vagy a férjem, a feleségem vagy a családtagom, aki hívó ráadásul, de olyan engedetlen és úgy belefáradtam már mindenbe, és mondom az Úrnak, hogy miért, akkor eszünkbe juthat, amit az ézsaiási prófécia mond, hogy igen, az ifjak is elfáradnak, meglankadnak, megtántorodnak, de akik az Úrban bíznak, azok szárnyra kelnek, mint a sasok. Ha magunkra nézünk, a még úgy tűnik, hogy nem szabad másokra, akkor megfáradunk és belefáradunk, de ha az Úrra nézünk, ha az Úrban bízunk, szárnyra kelnek mint a sasok. Itt egy kismadár elengedéséről van szó. Az ézsaiási prófécia meg a saskeselyűről beszél.

Lehet, hogy arra van szükségünk, amit ez a leprás beteg is átélt ott az Úr Jézussal, ő akar gyógyulni, az volt a kérdés, hogy az Úr Jézus akarja-e, és mi tudjuk, hogy akarta. Akkor vegyük komolyan, amit Jézus mond: jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Nem úgy, hogy elveszi a bajokat, elveszi a kísértést, hanem önmagában és önmagával nyugtat meg. Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok. Vegyétek föl magatokra az én igámat, mert az én terhem könnyű, az igám gyönyörűség.

Az Úr Jézussal való közösség és az egymással való szeretetközösség, és mindez a Szentlélek szabadságában megélve igei üzenete bátorítása az, ami ebben az ószövetségi történetben, illetve ennek a törvénynek ebben az egyszerű mozzanatában ott van előttünk, hogy az egyik madarat szabadon engedték, szabadon bocsátották jelezve: az Úr megtisztított, ismét szent vagyok az Úrnak, nemcsak az Úrral, hanem az Úr népével közösségben, szeretetben. És ettől senki és semmi nem vehet el, és nem szakíthat el.

Imádkozzunk!

Áldunk azért, Urunk, hogy Jézus Krisztus egyetlen áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszenteltek. Köszönjük, hogy Szentlelked által a vele való személyes szeretetközösségben lehetünk most is. Magasztalunk, hogy nem egyedül, hanem közösségben. Magasztalunk téged, Urunk, hogy nekünk már nem kell semmilyen áldozati szertartási rítust végrehajtani, olyan egyszerűen bízhatunk, hihetünk az Úrban.

De arra kérünk, hogy ez valóban legyen gyakorlati a számunkra, különösen akkor, amikor lehet, hogy még ma este jön a kísértés, a próba. Lehet, hogy ránk terhelődik valami, ami nagyon fáj, vagy nehéz elfogadnunk magunkat olyanak, amilyen, vagy amikor azt érezzük, hogy még nem oldódott meg semmi a családi problémákból vagy a gyülekezeti bajokból. Kérünk téged arra, Urunk, hogy segíts nekünk rád tekinteni.

Köszönjük, Urunk, hogy az ószövetségi törvényben is te voltál a középpontban. Köszönjük azt a szabadságot, amire megszabadítottál. Segítség valóban élünk ebben a szabadságban.

A SZENTLÉLEK SZABADSÁGÁBAN

Segíts, Urunk, megbocsátani, ha kell, hetvenszer hétszer is, szívből és őszintén. És segíts őszintén bocsánatot kérni, ha erre van szükség. És kérünk téged arra, Urunk, hogy te gyógyítsad az emberi kapcsolatainkat a gyülekezetben is, otthon is vagy a munkahelyen. Segíts, kérünk, hogy akik ismernek minket, láthassák annak a szabadságnak a valóságát és örömét, amiben élhetünk veled. Ezáltal is minél többen hadd ismerjenek meg téged.

Kérünk arra, Urunk, könyörülj meg a betegeken. Urunk, sokszor a testi betegség lelki teherré is válik. Kérünk téged arra, hogy a te elég kegyelmed segítsen a megoldásban. Urunk, arra kérünk téged, hogy a beteg testvéreink is hadd érezzék át, hogy szabadok, hadd örvendezzenek a szabadságban.

Kérünk téged, Urunk, a gyászolókért, a műtét előtt és után levőkért.

Imádkozunk vezetőinkért, segítsd őket, Urunk, a döntésekben. Kérünk téged arra, hogy akik hitben járnak közülük, ők is hadd éljék meg azt a szabadságot, amelyre megszabadítottad már őket is. És hallgasd meg most, kérünk, az imádságunkat, amit csendben hozunk teeléd.

Ámen.